

Helga Zepp-LaRouche: Hovedtale ved Schiller Instituttets Konference den 17. jan. 2015 i New York; Del II

([Se Del I her.](#))

Hvordan kunne det ske?

Men hvordan kunne det ske, at vi, 70 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, virkelig står på randen af Tredje Verdenskrig? Hvad var det, der gik så gruelig galt, at vi nu står der?

For at besvare dette spørgsmål, må vi gå tilbage til Sovjetunionens sammenbrud, og endda før Berlinmurens fald. For siden da har vi haft to fundamentalt modsatrettede, konkurrerende idéer om, hvilken vej verden skal gå.

På den ene side vil folk måske huske, at Berlinmurens fald blev hilst med gigantisk glæde af det tyske folk, og alle var dengang overbevist om, at dette var den store, historiske chance i 1989. For kommunismen var trods alt besejret – i hvert fald i Sovjetunionen og Warszawa-pagtens lande – og der var faktisk ingen som helst grund til ikke at satse på en fredsorden for det 21. århundrede. Den Kolde Krigs fjende var væk. Det fik en fredelig afslutning. Der var ingen tanks. Der var ingen stor katastrofe. Så hvorfor ikke satse på en ny orden blandt verdens nationer?

Men hr. LaRouche, hvis indlæg I netop har hørt, havde allerede i 1984 en vision om, at Sovjetunionen ville kollapse inden for fem år, for hvis de fastholdt deres daværende militærpolitik, ville deres økonomi kollapse. Så det kom ikke som nogen overraskelse for os, og hr. LaRouche og jeg afholdt en pressekonference i Berlin i 1988, et år før Muren kom ned, hvor han forudsagde: Snart vil Tyskland blive genforenet, med Berlin som hovedstad, og så kunne vi begynde at udvikle landene i Øst.

Da Muren så faldt, foreslog vi omgående en økonomisk integration af Øst- og Vesteuropa, og da Sovjetunionen kollapsede i 1991, foreslog vi en Eurasisk Landbro, det var idéen om at forbinde befolkninger og industricentre i Europa

med dem i Asien gennem udviklingskorridorer med det formål at udvikle de indre landområder af det eurasiske kontinent og bringe dem op på niveau med de nationer, der ligger ved have eller oceaner.

Dette var i høj grad et meget realistisk forslag. Det blev imidlertid, som I ved, afvist, fordi vi i USA havde Bush sen., i Storbritannien Margaret Thatcher og i Frankrig Mitterand, og de startede en udvikling, der er årsag til, at vi i dag befinder os på randen af Tredje Verdenskrig. De udviklede doktrinen med præventiv krigsførelse, der, for øvrigt, ikke blev opfundet som en reaktion på 11. september – som folk almindeligvis siger – men allerede i maj 1990 gik Paul Wolfowitz hen til daværende forsvarsminister Dick Cheney og kom med et forslag, der faktisk gik ud på en præventiv krigsdoktrin mod Rusland.

I maj 1990 var den tyske præsident Weizsäcker stadig i gang med at holde en tale i Bundestag, hvor han talte om den Store Chance i '89, men hvad han tydeligvis ikke vidste, var, at denne mulighed allerede var spillet væk.

Hvordan det så ud, kunne man se i en artikel i The New Yorker-magasinet den 1. april 1999. Artiklen forklarede, at Bushregeringen grundlæggende set meddelte, at den ikke ville tillade nogen anden nation, eller gruppe af nationer, nogensinde at blive til en stormagt. Samtidig udgav CIA en undersøgelse, der kun delvis blev offentliggjort, og i hvilken de sagde, at Rusland, på trods af den kendsgerning, at Sovjetunionen var kollapsede, stadig havde flere råmaterialer og mere uddannet arbejdskraft end USA, og derfor var det tilrådeligt at forsøge at modvirke den industrielle udvikling i Rusland for at eliminere en fremtidig konkurrent på verdensmarkedet.

Vi ved alle, hvad der skete. Økonomer som Jeffrey Sachs og andre tog til Rusland og de østeuropæiske lande og anvendte chokterapien, der havde held til at reducere Ruslands industrikapacitet, fra '91 til '94, til blot 30 % af, hvad den havde været.

På dette tidspunkt skrev Zalmay Khalilzad, som var en af Cheneys folk, en bog, 'From Containment to Global Leadership' (Fra indeslutning til globalt lederskab), hvor han grundlæggende set annoncerede, at USA burde tage forebyggende skridt til på ubestemt tid at forhindre, at en anden global rival voksede frem, og være villig til at bruge magt, om nødvendigt, til dette formål. »På ubestemt tid« – det lyder endnu bedre en nazisternes Tusindårsrige, de ville kun have 1.000 år, men herredømme på ubestemt tid, det er virkelig bemærkelsesværdigt.

Dernæst offentliggjorde man i 1992 Defense Planning Guidance (vejledning i

forsvarsplanlægning), der udgjorde den samme, forebyggende krigsdoktrin, og dernæst blev nogle uddrag publiceret i New York Times. Senator Joe Biden, der dengang var formand for Senatskomiteen for Udenrigsrelationer, sagde, »åh nej, dette er en ny Pax Americana. Dette er et amerikansk imperium«. I dag forfølger vicepræsident Biden ulykkeligvis nøjagtig denne politik.

Denne doktrin inkluderede den permanente, amerikanske dominans over hele Eurasien, amerikansk global dominans, samt regimeskift mod mange lande, der ville modsætte sig dette – som Irak.

Tilfældet Irak

Det stod allerede på dagsordenen, at man skulle skaffe sig af med Saddam Hussein, før Bush junior blev præsident i januar 2001, for de publicerede, fra Projekt for et Nyt Amerikansk Århundrede, i september 2000, et 90-siders dokument, hvor afsnittet om Irak sagde, at USA i årtier havde søgt at spille en permanent rolle i sikkerheden i Golf-regionen, og behovet for en betydelig amerikansk tilstedeværelse i Golfen gik videre end til spørgsmålet om Saddam Husseins regime.

Før den berømte Anden Golfkrig var der et møde mellem den amerikanske ambassadør April Glaspie, efter at Kuwait var begyndt at stjæle noget af olien fra Irak, og da Saddam Hussein antydede, at han ville gøre en indsats for at få det tilbage og besætte Kuwait, signalerede fr. Glaspie, at det var OK – USA ville ikke involvere sig i indre, arabiske anliggender – og Saddam Hussein gik frem efter planen.

Dette var påskuddet til en krig, Operation Desert Storm, hvor general Schwarzkopf dengang meddelte, at de ville bombe Irak tilbage til stenalderen – hvilket de gjorde.

Herefter fulgte resolutionen om våbenhvile, FN's resolution 687, der blev vedtaget af FN's sikkerhedsråd i april 1991, og som bl.a. krævede, at Irak udleverede de våbensystemer, som var blevet leveret af USA til Saddam Hussein i det foregående årti til krigen mod Iran.

Disse sanktioner alene havde absolut katastrofale konsekvenser. Det såkaldte olie-for-mad-program havde som konsekvens, at der på et enkelt år døde 550.000 irakiske børn under 5 år. Fra '91 til 2003 døde der yderligere 1,5 mio. mennesker pga. mangel på mad og medicin. Og det blev til, at Madeleine Albright,

der dengang var ambassadør til FN, gav et interview i '96 om dette til »60 Minutes« CBS, og hun blev spurgt, om en halv million børns død var en passende pris for at opretholde embargoen? Og hun sagde, vi mener det er prisen værd.

Dernæst var der en undersøgelse, hvor man også viste, at antallet af børn, der havde psykologiske traumer, psykologiske sygdomme, angst, en tilstand af rædsel, voksede til flere hundrede tusinde om året.

På dette tidspunkt tog Schiller Instituttet initiativ til en Komite til at redde Iraks børn. Det var et forslag fra vores ven, den russiske professor Grigorij Bondarevskij, og vi skabte denne komite sammen med Hans Lyksalighed Rafael I. Bidawid, patriarken for Babylons kaldæiske kirke; dr. Hans Köchler fra IPO-organisationen i Østrig; Amelia Boynton Robinson; Massimo Pini, en schweizisk parlamentariker; Ramsey Clark og andre. Vi organiserede en luftbro. Mælkepulver fra Amerika, fra mælkebønder: 5 tons, 3 store afsendelser med 16,5 tons medicinske forsyninger. Vi transporterede 22 irakiske børn til Tyskland for at blive behandlet; 48 hospitalssenge, 10 operationsborde, 67 kørestole osv.

Men det irakiske folks martyrium fortsatte.

I mellemtiden fortsatte Schiller Instituttet med at arrangere seminarer om Den eurasiske Landbro, i hundreder af byer, heriblandt en stor konference i Beijing i 1996.

Dernæst skabte vi en Kvindekommission for Den nye Silkevej, som var idéen om at bringe fred til det krigshærgede Mellemøsten gennem udvikling, ved at forlænge Den eurasiske Landbro ind i Mellemøsten. Vi sagde i teksten: »Irak er et af de centrale lande i Den nye Silkevej. Hvis man ønsker at forandre dynamikken i hele Golfen, i Sydvestasien og Mellemøsten, og eliminere den overhængende fare for verden, for altid, så er der ingen bedre måde end at bygge den sydlige, forlængede del af Den nye Silkevej fra Kina, gennem Centralasien, til Iran, Irak, Mellemøsten og derfra med forgreninger ind i Afrika på den ene side og Balkan på den anden side; og i den anden retning må den sydlige del af Den nye Silkevej gå fra Iran til Indien, og derfra integrere hele Sydøstasien.«

På dette tidspunkt blev vore ord ikke hørt, fordi magthaverne havde andre idéer.

1996 var det samme år, hvor Richard Perle annoncerede »Clean Break«-politikken for Netanyahu, hvilket var idéen om at afskaffe Clintonregeringens Oslo-aftale.

Men i 1997 kom krisen i Asien, og selv, hvis den kinesiske regering allerede havde erklæret Den eurasiske Landbro Kinas langsigtede perspektiv frem til år

2010, så var krisen i Asien næsten årsag til en nedsmeltning, og det førte så til den russiske GK0-krise i '98 og statsbankerot. På det tidspunkt opfordrede præsident Clinton til en ny finansarkitektur, men som konsekvens blev han 'watergatet'.

I 1999 ophævede Larry Summers Glass/Steagall-loven, og det medførte grundlæggende set afreguleringen af Wall Street, og det europæiske banksystem, som nu opererede uden kontrol.

Den 3. januar 2001 afholdt hr. LaRouche et berømt webcast, hvor han sagde, at den tiltrædende Bushregering ville blive konfronteret med så mange finansielle problemer, at den ville satse på en ny Rigsdagsbrand for at skabe forudsætningerne for en politistat. Det var tre uger, før Bush junior tog plads i Det Hvide Hus.

Da 11. september indtraf, var hr. LaRouche tilfældigvis ved at give et live interview til et radioprogram i Utah, Stockwell-showet, hvor han grundlæggende set sagde, at dette angreb på World Trade Center og Pentagon ikke ville have været muligt uden, at der var medskyldige, kriminelle elementer i USA's regering.

Senere på eftermiddagen vil vi høre en speciel præsentation om nødvendigheden af at frigive de 28 sider, så det vil jeg ikke komme ind på her, men disse 28 sider giver jer et indblik i, hvad det virkelig var, der skete bag scenen, og når disse sider bliver udgivet, vil der blive meget at gøre for at imødegå det, der gik galt.

Men med en fortsættelse i dette spor var dette ikke slutningen. I 2003 fik vi opdagelsen af »Ondskabens Akse«, Irak, Iran, Syrien, Libyen, Nordkorea. Irak skulle være i besiddelse af masseødelæggelsesvåben. Landet skulle være i færd med at bygge et atomvåben, og det havde evnen til at nå enhver by på planeten inden for 45 minutter. Saddam Hussein skulle have tætte bånd til al-Qaeda.

Dette skyldtes alt sammen et memorandum fra MI5, og det var godkendt og arrangeret af Tony Blair.

Vi ved, hvad der skete. Irakkrisen skete, baseret på løgne, og kastede den irakiske nation ud i mere uro.

I mellemtiden spredtes terrornetværket. Dette var begyndt med Brzezinski, der spillede det islamiske kort mod Sovjetunionen, i Afghanistan, og efter Sovjetunionens sammenbrud spredte disse netværk sig – til Centralasien, til

Tjetjenien, Dagestan, Xinjiang i Kina, Pakistan, og wahhabismens virus, der var den sande ansvarlige for 11. september, bredte sig. NATO's Artikel 5 blev også påberåbt, for dette var angiveligt al-Qaeda. Og så kom krigen i Afghanistan.

Dernæst kom krigen mod Libyen. USA, briterne og franskmændene antog islamistiske radikale i Libyen til at vælte og myrde Gaddafi. Og efter at have kastet landet ud i et totalt helvede, begyndte de at bekæmpe de samme terrorister. Dette ville i mellemtiden ikke standse dem fra at bruge dem til at begynde på indsatsen for at vælte Assad.

Alt dette blandede sig til at blive til ISIS, der er blevet stærke i Irak og Syrien, og man erklærer nu krig mod ISIS, hvis dannelse er et resultat af den forudgående politik. Men USA gør selvfølgelig ikke dette alene. Det gør det sammen med sine gode allierede, Saudi Arabien og Qatar, lande, der er under stærk mistanke for at finansiere de selv samme terrorister, mod hvilke denne krig udkæmpes.

I dag har man gode terrorister, som man bruger til regimeskift mod de regeringer, man ikke kan lide. I morgen finder man ud af, at disse er de onde terrorister, som man må bekæmpe. I mellemtiden rekrutterer wahhabiternes madrassa'er, skoler og velgørenhedsorganisationer flere folk fra USA, konvertitter, fra Tyskland, Frankrig og Belgien, og uddanner dem i Syrien og Irak, og sender dem så tilbage for at begå grusomheder, som vi netop har set det i Paris mod bladet Charlie Hebdo.

Dette må stoppe. For dette er blevet til et totalt mareridt, og det er et mareridt, der vil ødelægge civilisationen for altid, hvis vi ikke stopper det. Og det er grunden til, at offentliggørelsen af de 28 sider er nøglen. Og det er det, fordi kun, hvis sandheden om, hvad der skete, kommer frem, kan der komme en løsning.

En fremvoksende, ny verdensorden

Men det er ikke godt nok. For i mellemtiden, i det seneste halvandet år, er en helt anden model for verdensordenen vokset frem.

(Tredje og sidste del af Helgas tale følger snarest. Mens du venter, kan du se videoer og dansk udskrift af senator [Bob Grahams pressekonference](#), og webcastet

med [Jeffrey Steinberg](#), EIR's efterretningspecialist, der giver en meget grundig analyse af baggrunden for den internationale terrorisme, vi i øjeblikket lider under.

Og glem ikke at mobilisere hele dit netværk til at komme til vort vigtige møde den 31. januar kl. 14. Se banner.

Stay tuned! –red.)